

PHẦN IX

Đám cưới Hoàng My thật lớn và diễn ra rất long trọng, nhưng điều làm Hoàng My như sắp ngất vì sững sốt là người đi bên cạnh cô không phải là Lâm Vỹ Kiệt mà chính là Lâm Phong. Diễm Chi cũng ngạc nhiên không kém nhưng tự trong lòng cô thấy mừng cho bạn, vì cô hiểu rất rõ Hoàng My vẫn chưa quên được anh Phong và thấy yên tâm hơn khi My được làm vợ của Lâm Phong. Hoàng My như người mất hồn, cô như không còn ý thức và đi theo đà diu của Phong:

- Em mệt không?

Hoàng My nói mà không nhìn anh:

- Tôi không sao.

Phong khẽ cười về cách xưng hô của cô, suốt buổi tiệc Phong cũng không nói gì và biểu lộ điều gì. Anh tỏ ra là một chú rể rất hoàn hảo và hạnh phúc.

Cuối cùng Hoàng My cũng thở phào nhẹ nhõm khi buổi tiệc kết thúc. Lâm Phong hình như đã ngà say. Hoàng My ngạc nhiên khi xe không về biệt thự Lâm Vỹ mà dừng lại ở một biệt thự khác hiện đại hơn. Mở cửa xe cho cô, Lâm Phong mỉm cười âu yếm:

- Em thấy sao?

- Đây là nhà anh à?

Phong nhìn cô dịu dàng:

- Không phải, đây là nhà của chúng ta.

Lảng tránh tia nhìn của anh, Hoàng My bước xuống xe đi vào bên trong, Lâm Phong từ tốn đi phía sau cô:

- Cô chủ đẹp quá!

Hoàng My quay qua nhìn chịu giúp việc, cô mỉm cười gật đầu chào, Lâm Phong giới thiệu:

- Đây là dì Hai, em muốn gì cứ gọi dì ấy.

Hoàng My mỉm cười, bây giờ cô rất mệt chỉ muốn ngủ một giấc thật dài, như hiểu ý, Phong bắt chợt cúi xuống bỗng xốc cô lên.

- Anh làm gì vậy?

Lâm Phong không nói gì mà đi thẳng lên lầu, sau khi đặt cô ở giữa phòng, anh mỉm cười âu yếm:

- Anh đã tự trang trí căng phòng của chúng mình. Em thích không?

Không nghe My trả lời. Phong quay lại, anh đối diện với cái nhìn lạnh băng của cô:

- Tại sao lại có chuyện này?
- Chuyện gì?
- Tại sao lại là anh mà không phải anh Kiệt. Các người coi tôi là gì vậy?

Lâm Phong nhìn cô đăm đăm:

- Em không mong muốn điều này sao?

Đỏ mặt, Hoàng My nói như quát:

- Tại sao các người làm như vậy. Đùa như thế này thì thật quá đáng.
- Anh xin lỗi vì đã không nói với em. Em yên tâm đi, ba mẹ đều biết cả. Anh không cho mọi người nói vì muốn dành cho em sự bất ngờ.
- Ba mẹ tôi cũng biết sao?

Phong gạt đầu, Hoàng My khẽ quay đi, cô không còn gì để trách cứ nữa vì từ đầu đối với cô đám cưới này chỉ là hình thức để cứu vãn gia đình. Bây giờ cũng vậy thôi.

Lâm Phong bước lại đối diện với cô, anh đứng gần đến nỗi cô nghe cả hơi thở của Phong mơn man trên mặt:

- Còn yêu anh không bé My?

Hoàng My mỉm cười cay đắng khi nghĩ đến thân phận của mình, cô chỉ là một vật thể để trao đổi. Thà rằng người đó là Võ Kiệt, còn Phong cô thấy mình không chịu nổi với cảm giác như vậy:

- Yêu hay không, tôi cũng là của anh rồi.

Lâm Phong nhìn cô đăm đăm:

- Em nói gì vậy?

Hoàng My cười gằn:

- Tôi không phải được anh đem tiền ra trao đổi sao? Vậy thì cần gì đến tình yêu.

Lâm Phong nhìn vào cô, anh đứng bật dậy:

- Anh cấm em có những ý nghĩ đó. Cấm tuyệt đối.
- Nhưng anh đã làm như vậy.
- Đúng, nhưng chỉ vì anh yêu em.
- Tôi không tin. Từ đầu quen nhau anh đã lừa dối tôi. Đến lúc này anh vẫn tiếp tục như thế, cũng may là tôi đã không còn yêu anh nữa.

Đôi mắt Lâm Phong như thiêu đốt cô, nhưng một lúc sau anh đã dịu lại, gục đầu vào hai tay, giọng anh buồn bã:

- Anh mệt mỏi lắm, chỉ muốn được sống những ngày bình yên, hạnh phúc bên em thôi. Điều đó có quá đáng không My?

Hoàng My hơi dao động khi nhìn anh. Lần đầu tiên cô thấy vẻ yếu đuối của Phong:

- Tôi đã là vợ của anh, dĩ nhiên tôi không bao giờ quên bổn phận của mình.

Lâm Phong ngược lên nhìn cô, anh biết cô đang nghĩ rằng mình tổn thương rất lớn. Anh còn lạ gì với tính cách của Hoàng My, nhưng vẻ cam chịu của cô làm anh không chịu nổi. Anh không muốn nhìn thấy cô như vậy. Đó là tính cách sau này anh mới nhận ra, trầm lặng và lạnh lùng, cam chịu nhưng không khuất phục. Bây giờ anh mới thấy tính cách dữ dội nơi cô. Lâm Phong bất ngờ kéo cô về phía mình:

- Vậy em làm bổn phận của mình đi!

Lâm Phong đọc thấy sự bối rối trong mắt cô, anh chắc rằng nếu không phải trời tối, anh sẽ thấy gương mặt của cô đỏ hồng lên. Thầm buồn cười, anh nhắc:

- Sao? Không làm được à?

Hoàng My mím môi, cô nhắm mắt lại, cử chỉ như chờ đợi. Đây mới là cô của ngày xưa, cử chỉ này như con nít đòi quà thưởng, nhìn dáng vẻ đó của cô, tự nhiên anh thấy yêu sâu sắc. Không kềm được, anh cúi xuống môi cô. Phong khẽ nhận cô khẽ run trong vòng tay mình, sự không phản ứng của cô làm Phong khao khát tìm lại cảm giác ngày xưa quen thuộc của hai người. Bất chấp vẻ thờ ơ của cô, Phong say mê thể hiện tình cảm của mình, My bầu chặt vào vai anh, thụ động đón nhận, mỗi cử chỉ của cô đều không lọt qua sự cảm nhận của Phong. Anh hiểu cô vẫn còn yêu anh và anh không cho phép mình làm tổn thương cô trong lúc này. Lâm Phong bất chợt rời môi cô:

- Đủ rồi, anh không muốn bên anh mà em phải miễn cưỡng như thế. Anh sẽ chờ em My ạ!

Anh mỉm cười trước cái nhìn thần thờ của cô:

- Nên tắm rửa rồi nghỉ sớm. Anh sẽ không làm phiền em nữa, chúc ngủ ngon!

Nói rồi Phong bước ra khỏi phòng. Hoàng My mệt mỏi ngồi phịch xuống giường, thầm cảm ơn Phong không làm tổn thương cô vì trong lúc này điều cô cần nhất là sự yên tĩnh.

Một tháng trôi qua, Lâm Phong vẫn giữ đúng lời hứa của mình, anh lo lắng chăm sóc cho cô rất chu đáo và hoàn toàn không động đến My lần nào nữa. Hoàng My biết mình đã dần bị Phong chinh phục, cô bắt đầu cảm thấy khó chịu về khoảng cách mà Phong đã vạch ra. Buổi chiều đã qua mà cô vẫn không thấy Phong về, ngồi một lúc lâu rồi nhìn đồng hồ đã hơn 8 giờ. Chưa bao giờ Phong về trễ như vậy, nếu bận chuyện gì sao không gọi điện về nhà. Hoàng My cảm thấy lo lắng, cô bồn chồn không yên. Đến 10 giờ tối thì cô không thể ngồi yên được nữa. Đưa tay bấm điện thoại của cô ty:

- A lô.
- Anh Phong hả? Anh vẫn ở trong công ty sao?
- Có chuyện gì không My?

Hoàng My bối rối, nếu nói rằng cô quá lo lắng cho anh thì quê quá. Cô mím môi lại như thể Phong đang đứng trước mặt mình:

- À không, tại dì Hai chờ anh lâu quá nên nhờ tôi gọi đến công ty xem sao.
- Cô nghe tiếng Phong cười khẽ:

- Dì Hai đăng trí thật, anh cũng có chìa khóa kia mà.

Rồi cô lại nghe Phong cười nhỏ:

- Nhấn với dì Hai, lát nữa anh về!

Hoàng My có cảm giác như Phong đọc được ý nghĩ của mình. Cô nói nhanh:

- Được rồi, vậy tôi cúp máy nghe.

Nói rồi cô liền cúp máy. Thật là ngu xuẩn, nếu có lần sau cô không ngu ngốc gọi điện lo lắng cho anh thế nữa. Cô không muốn Phong cười vào mũi mình. Trở lại sa lon cô ngồi xuống quyết định chờ Phong về, cô muốn báo với anh ngày mai cô bắt đầu đi làm lại. Ngồi được một lúc thì nghe tiếng xe Phong chạy vào cổng.

Lâm Phong hơi ngạc nhiên khi thấy cô:

- Sao em ngồi đây?
- Tôi chờ anh về để báo ngày mai tôi sẽ đi làm trở lại.

Lâm Phong nhíu mày:

- Anh tưởng em sẽ nghỉ việc. Anh thật sự không muốn em đi làm.

Hoàng My nhìn anh:

- Tôi không thể suốt ngày cứ ra vào trong biệt thự này, chẳng khác nào anh đang giam lỏng tôi. Anh cũng biết tôi không chịu nổi buồn chán thế này mà.

Phong nhìn cô hơi lâu:

- Cũng được, nhưng nên nhớ anh chấp nhận chỉ để em vui thôi, chứ hoàn toàn không thích.

Hoàng My nhoen miệng cười:

- Cảm ơn anh!

Lâm Phong nhìn cô đăm đăm, không nói gì.

- Anh ăn cơm chưa?
- Rồi! Anh về phòng nhe. Em cũng nên đi nghỉ sớm đi!

Nói rồi Lâm Phong đi thẳng lên lầu, Hoàng My chớp mắt, hơi thất vọng vì về thờ ơ của Phong. Cô không chịu nổi thái độ xa cách của anh và càng không thể cho anh thấy sự yếu đuối của mình.

Sáng hôm sau cô đã tíu tít đi làm, vừa xuống phòng khách đã thấy Phong ngồi đợi, cô mặc váy đen và áo sơ mi trắng, bắt gặp cái nhìn như âu yếm của Phong, cô lại thấy tim mình đập mạnh. Lảng tránh ánh mắt anh, cô bước xuống:

- Chúng ta đi thôi!

Phong không nói gì, lẳng lặng mở cánh cửa xe cho cô.

Suốt con đường, cả hai không nói gì với nhau, My biết Phong không thích cô đi làm, nhìn anh buồn, cô cũng thấy nao lòng, nhưng nếu phải ở nhà thì cô không chịu nổi. Ngừng xe trước công ty cô. Phong bước xuống mở cửa xe:

- Chiều chờ anh đến đón về!

- Thôi khỏi, tôi đón taxi được rồi.

- Chiều anh đến đón.

Anh nghiêm nghị lập lại rồi không nói gì, anh bước vào tay lái cho xe chạy đi. Hoàng My nhìn theo bất lực.

Buổi chiều cô đứng trước công ty đợi anh, đã gần 6 giờ mà Phong vẫn chưa đến. Bỗng chuông điện thoại reo, là số của Phong, My vội mở máy:

- A lô!

- Anh có khách nên không đón em được. Em đi taxi về nhé!

Hơi thất vọng, nhưng cô vẫn nhỏ nhẹ:

- Được rồi, tôi cúp nghe.

Cô cúp máy và nhìn quanh không thấy chiếc taxi nào. Định gọi điện thì một chiếc xe đã ngừng sát bên cô:

- Hoàng My!

Ngạc nhiên khi nhận ra Khoa, cô mỉm cười:

- Anh Khoa đi đâu thế?

- Đang trên đường về, em đón taxi à, ở đây khó đón lắm. Lên xe đi!

Hoàng My hơi ngập ngừng thì Khoa đã bước xuống mở cửa xe cho cô:

- Lên đi My, anh sẽ đưa em về.

Không thể làm khác, cô ngồi sau xe. Sau khi cho xe chạy, Khoa quay qua cô:

- Em đi làm lại lâu chưa? Sao ngang qua đây anh không gặp.

- Em chỉ mới đi làm lại hôm nay.

- Vậy à.

Khoa chở cô về nhà, Hoàng My mỉm cười bước xuống khi xe dừng trước cổng:

- Cảm ơn anh!

Khoa nhìn cô:

- Em hạnh phúc chứ?

Hoàng My gật đầu:

- Vâng!

Khoa mỉm cười rồi cho xe lướt đi, hình như Khoa đã khác trước rất nhiều, chững chạc hơn và không còn ủy mị nữa.

Cô về nhà một lúc lâu thì Phong mới về đến:

- Anh xin lỗi. Em đón taxi khó không?

Hoàng My bối rối:

- Chỉ chờ hơi lâu.

- Vậy à.

Lâm Phong không nói nữa, anh ngạc nhiên khi thấy Hoàng My vẫn đứng đó:

- Chuyện gì vậy My?

Cô ngập ngừng:

- Di Hai về quê rồi. Tôi pha nước cho anh tắm nghe, rồi hãy ăn cơm.

Phong nhìn cô im lìm:

- Cũng được.

Hoàng My bước vào phòng Phong, cô pha nước vào bồn cho anh, khi trở ra cô đã thấy Phong nằm nhắm mắt trên giường, chắc anh mệt lắm...

Đứng yên nhìn anh, rồi bước đến sửa đầu Phong cho ngay ngắn, My không thê rời mắt khỏi Phong, trong giấc ngủ Phong dễ thương lạ. Cô nhẹ tay cời chiếc cà vạt còn thắt trên cổ anh. Đúng là Phong rất mệt, không biết công ty có chuyện gì mà thời gian này cô thấy Phong về rất trễ. Cô không hiểu gì về công ty của anh nên dù muốn hỏi cô cũng không biết giúp gì được cho Phong. Trước mặt cô, Phong luôn tỏ ra bình thản và vẫn chu đáo mọi việc, My không hiểu rằng Phong phải làm việc cực như thế này. Bước lại phía bàn làm việc, cô xem sơ các đồ án của anh. Cô không hiểu gì về kiến trúc cả, nhưng cả một đồ án chẳng chịt như thế, cô hiểu Phong đã phải thức suốt đêm để vẽ lên. Tự nhiên My cảm thấy buồn nao lòng, cô không chia sẻ gì được với anh cả. Cô hiểu rất rõ mình còn rất yêu Phong, nhưng vì tính bướng bỉnh nên cô cứ tránh né anh để rồi cô cũng chẳng vui vẻ gì.

Lặng lẽ tắt đèn, My trở về phòng mình nhưng cô không ngủ được mà cứ trăn trở mãi. Không biết Phong đã thức chưa hay vẫn ngủ vùi như vậy. Nghĩ mãi, cô thiếp đi lúc nào không hay. Giật mình thức dậy thì đã 2 giờ khuya. Nhớ tới Phong, cô vội bước ra khỏi phòng thấy phòng anh đã sáng đèn nghĩa là Phong đã thức dậy vì lúc này cô đã tắt đèn rồi. My biết Phong lại đang miệt mài với công việc của mình, nhưng nếu làm việc thế này thì Phong không chịu nổi mà ngã bệnh mất. Nghĩ là làm, cô bước xuống bếp pha cho anh một ly sữa nóng. Mở cửa cho cô thì Phong đã chỉnh tề trong bộ pyjama mà cô đã soạn lúc này.

- Em vẫn còn thức sao?

Bước vào trong, Hoàng My mỉm cười:

- Anh uống sữa đi!

Phong đón lấy ly sữa trên tay cô:

- Cảm ơn em!

- Ngày nào anh cũng làm việc tới khuya như thế này sao?

Lâm Phong mỉm cười:

- Không có, trừ trường hợp là những đề án lớn, anh phải trực tiếp thiết kế mới yên tâm được.

- Dù gì thì cũng đừng thức khuya quá. Đạo này tôi thấy anh hơi ốm.

Lâm Phong nhìn cô một cách ý nghĩa. Bối rối Hoàng My đứng lên:

- Không làm phiền anh nữa. Tôi về phòng đây.

Nói rồi cô bước vội ra ngoài.

- My!

Tim cô như ngừng đập khi nghe tiếng gọi trầm ấm của Phong. Phong bước lên đối diện với cô. Hôn nhẹ lên trán cô, anh nói:

- Ngủ ngon nhé bé My của anh.

Hoàng My chớp chớp mắt, cô trông chờ vòng tay của Phong, chỉ cần Phong ôm cô vào lòng thôi thì My biết mình sẽ không còn lý trí để phản kháng nữa, nhưng Phong không hiểu. My hơi hụt hẫng khi Phong buông mình ra, cô âm ức bước vội về phòng mình. Lâm Phong thật ngốc, không lẽ đợi cô nói anh mới hiểu sao chứ?